

Iubiți-vă pe tunuri

Adrian Păunescu

Mă voi feri ca de foc de pericolul
Că dragostea să devină
Obiect al meditației,
Al speculației,
Al filozofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândură uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele și-n nopțile vieții mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Și nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneală roșie,
De care s-au învrednicit toți actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În ființa mea.
Dar eu nu sânt actorul,
Eu nu sânt regizorul,
Eu sânt autorul
Tragediei pe care o joacă atâtea.

Adolescenți și adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd
Și nu pot.

Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc și alții de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Câți tineri își vor face iluzia
Că-i poți salva când te vor citi
În cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experiența umană,
Nimic nu e valabil decât o singură dată,
Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se aruncă după folosință,
Inclusiv dragostea unui poet
Citită în cărțile lui.

Nici Biblia nu folosește,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experiența din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de ședință,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilație la inimă odată cu regizorii,
Eu aplaud și huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joaca, dragii mei,
Tragedia dragostei
În fața scaunelor goale.
Murim și nimeni nu se uită la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Și poate că de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-și omoare toți eroii,
Știind
Că va fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toți aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sânt poet liric,
Eu încă n-am deprins învățul

De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâi.
Și de-atâtea ori am simțit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestății
Și n-am putut și unii dintre voi
Au numit, proteste,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Și nici nu am blestemata
Răceală de cuget
A sefului de cadre
Care iubește-n taină,
În vreme ce acționează
Cu dosare și referințe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor și a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet și expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilințelor,
Și al tuturor așa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea
Lecții de literatură universală
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovată și impudica autopsie,
Câți din voi, care vă veți supăra pe copii voștri
C-au luat note mici
La lecția „Poezia lui Adrian Păunescu”,
N-ați fi azi în stare
Să mă ucideți
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voștri, ci voi ați putea rămâne repetenți.

Vă voi trece clasa,
Pe voi și pe femeile voastre,
În fața cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Și pentru misterul care ne leagă.
Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul,
Veți supraviețui în poezia mea,

Și poate mai mult în poezia mea de dragoste,
Care nu e reglementată
Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.
O, bieții mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Și știu că n-am nici o șansă
În timpul vieții mele.
Sânt făcut să par altceva,
Suport interdicția de a vă fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniția, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru că în orașul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți
Întrucit primăria e plină de funcționari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Și rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonidu-vă:
Pace și dragoste
Și dacă sânt pe lume și dragostea, și pacea
Va fi și Truda de-a le păstra.
Bucurați-vă că mai aveți
Poeți din acest os,
Păsări de această marcă,
Impulsuri în această direcție.
Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând,
Că în vreme ce voi mă credeți surghiunit
În sintaxa unei singure orientări,
Să lucrez ca orbetele
Pentru înfățișarea voastră festivă,
Eu iubeam și scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, frații mei tineri,
Pe voi, care mă veți citi crezând
Că veți avea ceva de învățat din poezia mea de dragoste
Vă rog, nu pariați prea mult
Pe această iluzie.

Nimic nu se învață de la nimeni
Până când nu înveți acel lucru
Din propria ta experiență.
Voi mă veți iubi

Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e inițiere,
În versurile mele nu veți găsi
Describe somptuos
Pозиțiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensă vatră de cenușă
La temelie unui rug
Ce arde încă.
Luați această carte-n mâini,
Această machetă a unui teatru tragic,
Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostesc cu suflarea tăiată,
Măreață cum e
În scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia așteaptă să coboare
După ce și-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbinte, urâtă, dar pasionată lor
Iubire de oameni.
În sala pe fiecare-l așteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fată pură plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se sărută pe scena cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre artă și viață !

Nu vă luați după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenția să vă învăț nimic,
N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenușa distrugerii mele
Cenușilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăși
Lumea.

Și când veți vedea
În fața ochilor voștri arzând de iubire

Tunurile veacului pregătindu-se s-a-distrugă
Câmpiile și fabricile,
Oamenii și munții,
Păsările și peștii,
Bibliotecile și spitalele,
Mormintele și bisericile,
Nu pregețați, aruncați-vă hainele de pe voi,
Îmbrățișați-vă, sărutați-vă,
Și pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sânt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atâtea arme,
Sub ochii holbați ai armatelor,
Sfărâmând ochelarii grețosi ai generalilor,
Fără nici o rușine,
În numele singurei religii care ne unește,
Credința în continuitatea speciei umane,
Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Concediați tunarii
Și dezamorsați obuzele
Și dați-ne acest prim și netrecător
Semn al păcii universale.

Iubiți-vă,
Iubiți-vă pe tunuri!
Iubiți-vă până le veți hodorogi,
Până le veți scoate din funcțiune,
Iubiți-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini,
Actele voastre, banii voștri, oglinzile,
Chiar și această carte care nu are decât meritul
Că aparține unui om
Care în viața lui, deși n-a avut norocul
Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiției umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Și cu dăruirea muribundului.

Facă-se profetia mea,
Fie o data pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!